

פר"ע
"זעה פדו"

ז. מתחלת הבריאה ראוי היה טעם העץ להיות גם הוא כטעם פריו. כל האמצעים המחזיקים איזו מגמה רוחנית גבוהה כללית ראויים היו להיות מוהשים בחוש נשמתו באותו הגבה והנעם, שעצם המגמה מורגשת בו כשאנו מציירים אותה. אבל טבע הארץ, התנודדות החיים, ולאות הרוחניות כשהיא נסגרת במסגר הגופניות, גרם שרק טעמו של הפרי, של המגמה האחרונה, האידיאל הראשי, מורגש הוא בנעמו והדרו, אבל העצים הנושאים עליהם את הפרי, עם כל נחיצותם לגדול הפרי, נתעבו ונתגשמו ואבדו את טעמם. זהו חטא הארץ, שבעבורו נתקללה כשנתקלל גם האדם על חטאו. וכל פגם סופו לתקון. ע"כ מובטחים אנו בברור, שיבאו ימים שתשוב הבריאה לקדמותה, וטעם העץ יהיה כטעם הפרי, כי תשוב הארץ מחטאה, וארחות החיים המעשיים לא יהיו גורמים לחוץ בעד הנועם של האור האידיאלי, הנתמך בדרכו ע"י אמצעים הגונים, המחזיקים אותו ומוציאים אותו מן הכח אל הפועל.

התשובה עצמה, המזרמת את הרוח הפנימי, אשר נטבע במצולות תהום של ההעדר והפך המגמה האידיאלית ע"י נתינת רנח לרוח הצדק, שנתן בתחלה במועקה, תתן עז לרוח האידיאלי להדור בחקפו גם בחלקי כל המכשירים הרבים, ומכולם יוטעם טעמו של הזיו המגמתי, ולא ישא עוד האדם חרפת העצלות בדרך החיים האמתיים.

1

אורות
התשובה

פיר' ע

ז. כל עצבון בא מפני החטא, והתשובה מאירה את הנשמה ומהפכת את העצבון לשמחה. העצבון הכללי שבעולם מקורו הוא בזוהמת הכלל הנמצא בחללו של עולם, מחטאת הרבים והיחידים, ומחטאת הארץ הכמוסה, שיצאה לפועל בחטאת האדם, שצדיקים יסודי עולם, ומשיח ביהוד, שבים בתשובה על מהות חטא זה ומהפכים אותה לשמחה.

2

אורות הקודש
קמ

בקשת האני העצמי

3

צו
ואני בחוך הגולה, האני הפנימי העצמי, של היחיד ושל הציבור, אינו מתגלה בתוכיותו רק לפי ערך הקדושה והטהרה שלו, לפי ערך הגבורה העליונה, הספוגה מהאורה הטהורה של זיו מעלה, שהיא מחלהבת בקרבו, חטאנו עם אבותינו, חטא האדם הראשון, שנתנוכר לעצמיותו, שפנה לדעתו של נחש, ואבד את עצמו, לא ידע להשיב חשבה ברורה על שאלת אלה, מפני שלא ידע נפשו, מפני שהאניות האמיתיות נאבדה ממנו, בחטא ההשהחואה-לאל זר, חטא ישראל, זנה אחרי אלהי זכר, את אביותו העצמית עזב, זנה ישראל טוב, חטאת הארץ, הכחישה את עצמיותה, צמצמה את חיליה, הלכה אחרי מגמות ותכליתות, לא נתנה את כל חיליה הכמוס להיות טעם עץ כטעם פריו, נשאה עין מחוץ לה, לחשוב על דבר גורלות וקריירות, קטרגה הירח, אבדה סיבוב פנימיותה, שמחת חלקה, חלקה על דבר הדרת מלכים חיצונים, וכה הולך העולם וצולל באבדן האני של כל אחד, של הפרט ושל הכלל.

באים מהנכים מלומדים, מסתכלים בחיצוניות, מסיחים דעה גם הם מן האני, ומוסיפים תבן על המדורה, משקים את הצמאים בחומץ, מפטמים את המוחות ואת העיניים בכל מה שהוא חוץ מהם, והאני הולך ומשתכת, וכיון שאין אבני איו הוא, וקל וחומר שאין אתה.